

Гитназија Јапац

KEEP
CALM
WE ARE
BACK

Магија шешира

Пронађите нас на школском сајту: www.nikola-tesla.net

Поклон слика од ученика из Земуна

Садржај:

03

Рингишпил

04

Интервју:
Посета првог човека Србије
СОШИГ-у

05

Полагање венца код Вукове
бисте

06

Данашњица. Чувај се!

07

Интервју:
Уметност против времена...

08

Магија шешира

10

Две стране медаље

11

Стокхолмски синдром Срба

12

Екскурзија:
Бриж-Кентербери-Лондон-
Париз

14

Познато је...

15

Разбигра

16

Песма:
Пусти нешто, не могу овако
у тишини

Реч уредника

Као и сваке школске године, и овог пута скупили смо се како бисмо вама, драги читаоци, барем мало олакшали предстојећу школску годину (јер знамо да вам то најтеже пада). Као што вам је познато, због техничких потешкоћа у прошлој школској години, „Гимназијалац” је угледао светлост дана само једном и полако је почео да тоне у заборав. Међутим, захваљујући идејама и жељама мале групе појединаца, успели смо поново да оживимо за сада једини ђачки лист писан ћирилицом који излази у дијаспори. Након доста времена проведеног у потрази за нашим сарадницима (неким новим а неким старим) који би писали за „Гимназијалац”, коначно је организован први састанак сада нове екипе где је одлучено о будућности школских новина. Ове године у редакцији „Гимназијалца” нашли су се поново неки од старих чланова, али смо такође, на шта смо посебно поносни, заинтересоване пронашли и међу нашим најмлађим ученицима Српске гимназије. Желећи пером да оставе свој траг, радо су се пријавили у нашу новинарску секцију. Тако ова наша прича почиње. Од сада ћемо настојати да ваш доживљај употпунимо како новим мањим рубрикама у „Гимназијалцу”, тако и променама у дизајну. Школски лист ће убудуће, осим текстова наших вредних сарадника, садржати и креације друге врсте, као што су вицеви, песме, али и обавештења о важним дешавањима у Будимпешти (кога не занимају музејске изложбе, сигурно ће га занимати предстојећи концерти или филмови који ће се приказивати у нашем граду). Такође, ако нисте успели да набавите свој нови број омиљеног часописа, од сада ћете бити у могућности да читате „Гимназијалац” и на интернету у PDF формату (www.nikola-tesla.net). Што се фотографија тиче, баш ту ступате на сцену ви, драги читаоци. Ове године одлучили смо да једну страну „Гимназијалца” од следећег броја сачувамо за најзанимљивије фотографије на којима сте „ухватили” делове из живота ђака Српске школе. Своје фотографије можете послати у нашу фејсбук групу где ће наш тим одабрати неколико које су заслужиле место у вашем омиљеном ђачком листу. Биће још неких новина, али њих ћете видети када будете читали свој школски лист. Редакција „Гимназијалца” би желела, додуше са малим закашњењем, да вам пожели успешну школску годину и да уз вашу помоћ константо побољшавамо наш ђачки лист како би баш вама увек имао нешто ново и занимљиво да понуди. Надамо се да ћете, драги читаоци, бити задовољни вредним радом и трудом новинара Српске школе „Никола Тесла” и да ћете са све већим нестрпљењем ишчекивати сваки следећи број вашег драгог „Гимназијалца”.

Немања Туцовић

Ринџипил

Чврсто држим мамину руку док ми олујна кошава мрси косу, терајући ме да придржавам капу и чвршће свежем шал. Шетамо кејом. Дунав је тако миран у ово доба године. Бојим се да се не изгубим у узаврелој бујици људи која свој мир тражи сувише журећи. У даљини

видим ринџипил и схватам колико завидим деци која се возе на њему. Мене је одувек било страх. Чини ми се тако занимљивим, а тако непредвидивим, што ћу касније сазнати и о животу. Изгледа ми као да уопште није битно у ком правцу се креће, којом брзином иде, битно је само да траје што дуже, да буде на што већим висинама и што касније дохвати тло, јер тада забава престаје. Схватићу да са висинама које достигнемо нећемо видети све непознанице јер ћемо превише журити да достигнемо нове. Чујем децу која су превише гласна у свом одушевљењу и сада јасно разазнајем слојеве фарбе које се скидају са гвоздене конструкције мог малог времеплова. Можда ће живот имати лепше боје.

Анастасија Топаловић 9.б

Посета првог човека Србије СОШНГ-у

„Председник долази, председник долази!”, могло се чути у учионици 10.б разреда. Најстала је општа пометња. Сви су појурили ка прозорима ишчекујући долазак председника Републике Србије.

За тренутак сви смо ужурбано тражили своја места у клупама након чега је завладала потпуна тишина. Врата су се отворила и све главе су се истог тренутка окренуле, али то је била лажна узбуна. Другарица из разреда улетела је у учионицу и узбуђеним гласом узвикнула: „Долази, долази!”. А онда одједанпут блицеви фотоапарата, обезбеђење и десетине људи преплавили су нашу учионицу. Знали смо да је тада ушао први човек Србије Томислав Николић у пратњи наше директорке Јованке Ластих. Кратким говором обратио се ученицима гимназије Никола Тесла, а затим је председник издвојио мало времена за нас и уследила су питања која су поставили чланови новинарске секције, Александра Живановић и Исидора Мамула. Са осмехом је одговорио „Наравно, ако нису тешка.”. Из позадине се чуо глас: „Пазите председниче, новинари!”, нашта се цело одељење насмејало.

ИСИДОРА МАМУЛА: *С обзиром да се први пут у нашој школи, какви су вам утисци?*

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ: Утисци су врло пријатни, јер је ово Србија у малом. Ова школа не личи на класичну београдску или крагујевачку гимназију, јер се овде осећа посебан дух Србије у Мађарској, због тога се осећам мало чудно и другачије. Могао бих да уђем у сто других школа, али нигде се не бих осећао овако. Чуо сам се да је на овим просторима било много Срба у прошлости, али је данас остало на овој школи и неколико самоуправа да одржи дух Србије живим у Мађарској. У веома смо добрим односима са Мађарском и верујем да ће вам овде бити лепо. Одавде вам је отворена цела Европа, на врата сте ушли сада вам само остаје да се снађете.

АЛЕКСАНДРА ЖИВАНОВИЋ: *Да ли се сећате ваших средњошколских дана?*

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ: Сећам се, наравно, са великом радошћу, зависи шта вас интересује, нешто ћу вам рећи, а нешто не. Похађао сам техничку школу која је била знатно више ученика него ваша школа, али ми је сан била гимназија. Више сам волео друштвене пред-

мете од стручних који су се изучавали у мојој школи. Трудио сам се да из тих предмета који су ме мање интересовали имам пролазне оцене, али сам зато био изузетан из предмета које сам волео. Уживајте у средњошколским данима, јер ће вам на факултету бити много теже. Што пре то схватите биће вам лепше.

ИСИДОРА МАМУЛА: *Шта вас је навело да постанете политичар?*

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ: Сасвим случајно сам ушао у политику, јер сам био вештији говорник од других и једноставно ме је понело. Зависи шта ви мислите да је политичар. Политичар је одговоран човек и који би требало да поседује већа знања од других, и више разумевања и који је констатно под лупом новинара као што сте ви. Који нема свој приватни живот и не може да изађе на улицу а да га сви не препознају. А опет велико је задовољство такмичити се и побеђивати. Сан сваког политичара је да оствари оно због чега је одлучио да се бави политиком и да победи. С победом те чекају муке, али на то мораш бити спреман.

На изласку из учионице председник нам се обратио речима: „Поздравите своје родитеље, нека буду поносни и дични што су вас послали овде. Када стекнете знање а са њим и искуство, да се вратите и допринесете Србији. Рачунамо на вашу помоћ. Све најлепше вам желим”.

На изласку из школе имали смо ту част да се фотографишемо са председником који је касније отишао послом у Мађарски парламент. Тако се завршила једнодневна посета актуелног председника Републике Србије Будимпешти.

*Александра Живановић
и Исидора Мамула 11.б*

Полајање венаца код Вукове дисције у Будиму

Ученици Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти 6. новембра на дан рођења Вука Стефановића Караџића, традиционално, са својим професорима одлазе у будимски Табан да код бисте сакупљача народне умотворине, реформатора српске ћирилице и народног језика положе венац.

Тако је то било и ове године. Ђаци сва три одељења 9. разреда са замеником директора Ксенијом Сушић Марков, професорима Изабелом Данко, Ериком Котхенц, Миланом и Драгомиром Дујмовим стигли су до гостионице „Код златног јелена”, негдашњег стецишта српских књижевника о којем је забележено: „Сима Игњатовић, гостионичар, брат од стрица будућег писца првог реалистичког романа у нас сањао је о томе да се једног лепог јутра пробуди у Призрену. Међутим, ваљало је причекати на остварења тога сна. И то подоста причекати. То вечито ишчекивање Сима је ублажавао будимским вином које је точио искључиво у чаше са урезаним мотивом српског грба. Друкчије није пио.”

Професор књижевности Драгомир Дујмов прочитао је поред наведеног још један исечак из своје књиге „Будимпештом српски занмен” о боравку Вука Караџића у Будиму.

„Заслугом Стојана Д. Вујичића испред гостионице 'Код златног јелена' 1987. године постављена је биста Вука Караџића, рад вајара Небојше Митрића.

Вук загледан у здање бившег стецишта српских књижевника озбиљно и постојано посматра остатке некадашњег Табана и мада не говори о томе, све ће бити да се у својој ћутњи најчешће присећа давно минулих дана. Не верујем да се при том радо присећа Будима, јер

најчешће га је овде невоља доводила. Први пут је Вук у Будим дошао уз помоћ Марије од Станисављевић: због ноге. У пролеће 1810. још се надао да ће му лековите топлнице будимских брда излечити згрчену леву ногу. Уместо оздрављења, срео је пријатеља од кога се никада није одвајао. Овде је први пут опасао штуду која га је пратила по свим путевима које му је судбина наметнула.

Када је због несмотрено изговорене реченице младог лекара средином марта 1814. побегао из Беча, одушка је нашао у Будиму. Нико му овде није претио да ће му одсећи ногу. Но, већ на путу за Будим заболеле су га очи и бол ће га мучити два пуна месеца. Али, Будим је имао и своје добре стране. Имао је, примера ради, једног Луку Милованова, учитеља, с којим ће Вук делити квартир. Вуку ће поћи за руком да натера Луку да допуни и преправи свој 'Опит', од којих су неки листови од рукописа подерани, неки упрљани (н.п. он завијао у њи кобасице или печено месо), а неки сасвим изгубљени – записао је на једном месту Вук. У Будиму ће упознати и Јосифа Миловука. И с њим ће дуго година друговати. У Пешти ће такође упознати и студенте Пештанског универзитета: Димитрија Давидовића, Димитрија Фрушића и Саву Мркаља са којима ће се доцније дописивати и чешће посећивати.”

Затим су три ученика положила венац који је био украшен српском тробојком.

Потом су ђаци кренули према крсту који обележава место бившег српског гробља где је професор историје Милан Дујмов говорио о историјату Табана.

Занашица Чувај се!

Излази из аута и закључава га. Тако је добро имати ауто! Мама му је купила црни Porshe, савршено функционалан аутомобил. Са паркинга долази до велике металне оронуте капије, обавијене пузавицама и цвећем. Улази у велико пространство: огроман парк са клупицама, дрвећем, игралиштем за малу децу... Ходао је средином дворишта, узаном стазом која води до главних врата болнице. Улази на врата. На њега налеће сестра са инјекцијама у руци и дневном храном за пацијенте. Толико је неспретна да их је испустила. Наравно, као и већина других сестара, није марила што су се инјекције, које за неколико тренутака морају бити у нечијем организму, нашле на земљу. Спретно их је подигла и наставила тамо где је кренула, наравно, уз онај пркосан поглед мржње уперен у његовом правцу. Па добро, шта сад, жена очигледно ужива у свом послу.

Дугачак ходник, са хиљаду врата, сва је отворио. На скоро самом крају ходника, малтене последња соба, мала, скучена, намењена за само једног болесника. Отворио је врата и ушао. Дочекала га је са киселим осмехом. Жена која му је пружила живот, жена која никоме никада није нажао учинила, а завршила овде, на овакав начин. Избодена по рукама, са дубоким тамним подочњацима, неопране косе... Али, осмех је и даље ту. Није знао да ли да плаче или да се радује. Родила га је веома млада, са седамнаест. Поносан је на њу. Пружио јој је сок и новине које је донео. Очи ће му експлодирати. „Како си, мама?“, упитао ју је једва, цичавим гласом. Није му одговорила, климнула је главом. Обоје су знали како се заправо осећа. Текли су минути у тишини, а њих двоје су се само гледали без трептаја. Она са осмехом, он са осмехом. Све се прекиде када се на вратима појави медицинска сестра од малопре. Донела је пацијенткињи дневну дозу хране на цевчицу. Ни реч није проговорила. Нашминкана крајње непристојно, са јаким црвеним ружом, сенком до обрва, пуштеном косом. Њему је изгледала као неке јафтина певачица. Тако се и понашала. Окренула се и отишла

уз цинично жвакање жваке. „Сине, да ли је све у реду код куће?“, упита га мама. Као да после онога што сестра донесе нагло скочи и препороди се. Чинило му се да више није забринута и беспомоћна, штавише, изгледала је нервозно и љуто. Крајеви обрва подигнути високо ка горе, а почеци ка доле, гримасе као нека сова, отвара чипс. „Мама, не би смела...“, покушао је. „Шта не бих смела, ја све смем!“ Запрепашћен, допустио јој је да ради како мисли. Њихов однос одувек је варирао.

Није жвакала чипс, само је трпала у уста, као да никада није јела. Седећи на столици, исколачених очију, посматрао је шта се дешава. Довезена је у болницу пре недељу дана, али он ју је сад први пут посетио због обавеза на факултету. Занимало га је да ли ово ради сваки дан...

Разговарали су о свачему, а њено расположење је ишло из туге и суза у бес и љутњу... Није могао да се снађе и да иде у корак са њом. Увек је била таква. Животна навика, ваљда. „Када ће те пустити?“, упитао је. Њена гримаса и кратак поглед ка њему дали су му до знања да не мари. Чипс јој је био приоритет. Вадила је из кесе оне највеће неизломљене комаде и трпала их у уста. „Мама, дошао сам ти у посету. Ускоро морам да кренем, испоштуј ме!“ Шушкање кесе више се није чуло. Стала је са жвакањем. Тишина. Погледала га је широм отворених очију. „Сине, молим те, опрости ми, не знам шта ми је. Зашто се ово дешава, побогу?“ Почела је са цигаретама. Због посла, дугова, нервозе... У изласку са својим тадашњим другарицама имала је обичај да се уз цигарете и алкохол, понекад послужи травом. Повремено је желела да одлута од проблема и обавеза. Кулминативни моменат настао је оног тренутка када је први пут узела хероин.

Али, он је знао само за цигарете. Месецима је удаљен километрима, на академији. Мислио је да је код куће све у реду. У пар наврата му је спомињала неке ситне дугове, типа да касни са плаћањем режија и слично, али да се увалила у дебеле дугове, у то није био упућен. Телефонски позив од његове тетке, њене сестре на сред предавања. Није било сваки дан, стога је тражио да изађе. Све му је објаснила телефоном. Седео је шокиран на ходнику. Није отишао на наставу, нити покупио своје ствари. Отрчао је директно на железничку станицу и упутио се кући. По изласку је упалио цигарету, иронија. Макар није цоинт. Када је улетео у стан мајка је пила кафу. Није се ни изуо, а већ је почео хистерично да се дере на њу, а затим да плаче. Она је седела у неверици исколачених очију. „Извини“, и њој су кренуле сузе. И сада, овде, у болници плаче беспомоћно: „Извини сине, нисам желела да ово оде тако далеко.“ „Мама, морам да идем. Доћи ћу за два дана

по књиге које сам наручио, па ћу те опет посетити.” Климнула је главом и склопила очи: „Молим те, држи се.” Изашао је. Корачао је ходником ка излазу. Чуо је мајчин плач. Са другог краја ходника чуо је високе потпетице исте сестре од малопре. Ушао је у ауто и кренуо. На семафору звони телефон, непознат

број. Са друге стране телефонске везе зачуло се: „Ваша мајка, она је... Жао нам је.” Само је желела да му се извини. Његов опроштај ју је убио.

Ања Генераловић, 12.а

Умешности и пројекти времена или зид који везује градове

Српску гимназију у Будимпешти посетили су ученици Земунске гимназије, који су ослиkali зид у дворишту Српског ђачког дома. Поводом тога, обавили смо интервју са њиховим професором Војиславом Клачаром, доктором вишемедијских уметности.

У наставку следи део интервјуа са гостима из Земунске гимназије, који у целости можете погледати на сајту српске школе: www.nikola-tesla.net

Ана: Који ученици су имали част да учествују у овом пројекту?

Професор: Било је укупно 16 ученика и бирао сам их по различитим системима. Највећи број њих је јако талентован, углавном су то чланови секције, али сам бирајући неке ученике размишљао и да ли би им пријала ова посета, да ли би то на неки начин могло да утиче на њихов даљи останак у школи и њихов развој. Углавном сам давао предност онима који ће студирати уметност и тиме се даље бавити. Такође ми је било јако важно да бирам децу која су добри организатори и којима је јасно да је ово битно, а таквих је нажалост мало, поготово зато што је тешко пронаћи особе које су зреле у тим годинама, али нађе се и таквих. Било ми је важно да буду свесни тежине коју носи овај задатак.

Ана: Да ли је ово први пут да радите овако нешто и да ли сте гостовали у још неким школама?

Професор: Имали смо идеју да радимо зидове у Земунској гимназији са једном ранијом групом ученика, али то никада нисмо остварили, тако да

заправо јесте – ово је први пут, али надам се да ће бити још оваквих прилика и у другим школама.

...

Ана: Да ли сте обилазили Будимпешту и који део града је оставио посебан утисак на вас?

Професор: Ја сам овде био више пута, тако да мислим да је можда боље да ученици одговоре.

Урош: Најјачи утисак на мене је оставио Будим. Пешта је такође леп део града, али Будим ми више прија, а најлепши део је палата изнад Ланчаног моста.

Лука: Центар града, Ваџи, дефинитивно.

Милица: Ја нисам много шетала, али Трг хероја ми је најлепши, јер је све отворено и велико, а ја волим такве просторе.

Ана:

Да ли планирате још неки сличан пројекат и да ли ћете нас опет посетити?

Професор:

Ја осећам јако велику одговорност и желим да на нашој школи ученици Српске гимназије из Будимпеште ураде овако нешто. Дивни сте домаћини и заиста бих волео да ви дођете код нас, па да смислимо неки пројекат који ће трајати годинама и да стално правимо ове врсте размена. Ја сам сада упутио и званичан позив вашим директоркама школе и дома и када ми будемо организовали прославу поводом 155. годишњице гимназије, да их угостимо и осмислимо пројекте код нас – да и ви оставите ваше трагове и ликовне записе, који ће да одолевају времену и да трају. Волео бих да ово постане пракса.

Ана Мотика, 10.б

Планови су ми се знојили и само сам молила Бога да не паднем док будем шетала, а онда је почела музика и гласови из публике су се утишали, ревија је почела. Ово је само мали део ревије Исидоре Бјелице под називом „Магија шешира“ која се одиграла у резиденцији Амбасаде Босне и Херцеговине у оквиру Месеца српске културе.

Ја лично сам велики љубитељ шешира и могу вам рећи да заиста носе неку врсту магије. Желела бих да напоменем разредног старешину Драгану Меселџија као и младе даме, ученице Српске гимназије „Никола Тесла“, а то су Милана Мотика, Ана Мотика, Теодора Живановић, Анђела Краљ, Сара Ђокић, Ања Ђукић, Биљана Сабо, Софија Шибалин, које су као и ја имале ту срећу, а може се рећи и привилегију да буду модели на ревији. Када сам ушла како се данас популарно каже у „бекстејџ“ и угледала шешире мало је рећи да сам се одушевила. Било је међу нама и оних које никад не би ни помислиле да ставе шешир на главу, а камоли да тако прошетају улицом, али сам уверена да ни оне нису остале равнодушне. Најјачи утисак на мене, поред шешира наравно, оставила је Исидора Бјелица. Била је пуна позитивне енергије, опуштена и трудила се максимално да нама буде што пријатније, није била ни налик уображеним звездама. И заиста смо се дивно провеле, бар на тренутак заборавиле на све оне проблеме које нас муче и на смејане прошетале пистом. То је та магија шешира. Успела сам да уграбим пар минута и урадим један кратак интервју са Исидором, и искрено ћу вам рећи да сам имала трему.

А.Ж.: Можете ли нам рећи за почетак пар речи о самој ревији?

ИСИДОРА БЈЕЛИЦА: Почела сам да радим ревије пре 5-6 година. Добила сам бројне награде, а нисам ни очекивала да ће то бити тако лепо прихваћено. Свака ревија се састоји од ексклузивних комада великих светских дизајнера и оних које ја лично креирам. Видећете поред моји шешира, шешире брендова Chanel, Missoni, Philip Treacy, Marzi, просто шешири које носе краљице и принцезе. У Будимпешти ће бити приказано десетак шешира који никада пре нису били приказивани. Први део је јесења, затим следи зимска колекција од најлепших материјала и на крају фасцинатори који су захваљујући Кејт Мидлтон постали веома популарни.

Магија

ме

Ишра

А.Ж.: Да ли нам можете рећи када се родила ваша љубав према шеширима?

ИСИДОРА БЈЕЛИЦА: Веома рано, још док сам била девојчица пронашла сам неке старе шешире од моје баке и прабаке у ормару. Када сам их ставила на главу схватила сам да је то најбољи начин да побегнеш од стварности. Слажем се са Салвадорем Далијем да су шешири машине за маштање, тако да моја страст према шеширима траје већ годинама. У почетку сам их само скупљала, а онда сам завршила курс за прављење шешира у Риму, да бих могла да их одржавам. Никад нисам ни помислила да ћу се бавити ревијама, све док нисам добила позив од Fashion Weeka у Београду где сам направила прву ревију, тако је све почело. Имала сам ревије свуда по бившој Југославији, па чак и на Карибима.

А.Ж.: Да ли се сећате ваших средњошколских дана и у каквом су вам сећању остали?

ИСИДОРА БЈЕЛИЦА: Како да не, то је најлепши период у мом животу. Колико ми је било лоше у основној толико ми је био лепо у гимназији. У том периоду сам била панкерка са шеширима и јако сам волела панк и рокенрол. Ишла сам у класичну гимназију, грчко латински смер у генерацији из које је изашло пуно познатих уметника. Била сам одличан ђак, који је читао много више него остали, али то не значи да нисам излазила. Ишла сам на концерте, забаљала се и тад сам већ волела да путујем. Захваљујући оцу обила сам још тад Париз, Лондон, Њујорк и из њих доносила у свој родни град Сарајево шешире, музику, моду, све оно што је било ново.

А.Ж.: Да ли припремате нову књигу?

ИСИДОРА БЈЕЛИЦА: За сајам књига ће се појавити моја нова књига „Спас“. Први део је дневничко исповедни, а други део како да живимо здраво, како да се хранимо, да вршимо детокс у свом организму. Нешто што ће бити корисно свима који желе да буду здрави и имају добру линију.

Захвалила сам јој се на издвојеном времену и отишла сам да уживам у остатку вечери. А вама драге даме бих поручила да у сваком дану нађете неку скривену магију и запамтите: сваки дан је модна ревија, а свет је ваша pista.

Александра Живановић 11.б

ДВЕ СТРАНЕ МЕДАЉЕ

Касни. Ах, та проклета гужва у саобраћају. Нестрпљив је, али нема везе. Нека чекају. И заслужују да чекају. Он је звезда и ово је његово вече! Его му расте сваког момента све више и више, ширећи се попут заразе. Но, размишљање и уздизање себе самога прекиде се у часу када на улици угледа случајног пролазника. Киша је немилосрдно тукла улицама града, међутим, изгледа да то пролазника нимало није занимало. Сваким својим наредним кораком манифестовао је већу одлучност. Влажне капи сливале су се низ човеково лице квасећи му одећу. Руке су му подрхтавале од тежине терета којег је носио унутар две пластичне кесе, а старе спортске патике су толико биле натопљене водом да је изгледало као да ће сваког часа да се распадне. „Ахаха! Како су само смешни. Обични, мали људи!”, помисли у себи посматрајући га кроз прозор. Баци поглед на пролазничково лице. Срећа, задовољство, испуњеност. „Смешно!”, помисли, „Он испуњен? Срећан?! Не зна он ништа о срећи! Ја знам шта је то, врло добро!” Одмахну главом игноришући чудан осећај непријатности који му је прострујао телом. „Пожури! Не видиш да касним?!”, бесно отресе возачу који истог момента додаје гас и улеће у бару, прскајући пролазника.

Пале се рефлектори. Светла позорнице сијају само за њега. Слава. Људи га награђују громогласним аплаузом. Одушевљени су њиме. Па и треба да буду, зар не? Он је звезда! Милион жена и девојака широм света уздишу за њим, али као да је битно. Моћ. Ово је само његово вече и нико не заслужује да је подели са њим, нико! Само он. Колико дуго је чекао на ово. Коначно. Аплауз и даље траје. Све је гласнији и гласнији. Али, чекај. Нешто није у реду. Непријатан осећај, и даље је ту. А не, ништа га неће спречити да ужива у овом моменту. Сваким новим таласом аплауза изгледало је као да непријатан осећај полако бледи. Дошло је и његових пет минута. Тихо. Као што рекох, пет минута. У први мах не схвата шта се догађа. Светла се угасише, а аплауз утихну. Све је тако брзо прошло. Језа га обузе. Непријатан осећај поче да се шири његовим телом, парализујући сваку ћелију. И тада га погоди и сломи у исто време. Ружна реалност се обруши на њега попут лавине. Самоћа. Проклето је сам. Срећа, шта је то ако нема са киме да је подели? Један усамљени рефлектор се пали, обасјавајући га. Тајац. Шта је то учинио?

Улеће у стан остављајући прљаве барице за собом. Одећа му је натопљена кишним капима, а панталоне скроз блатњаве. Дефинитивно ће морати да купи ауто, размишља док скида старе патике. Пажњу му привлачи цика и вриска девојчице. Подиже поглед и угледа кћеркицу како трчи ка њему широм раширених руку. Њен прелепи осмех награђује огромном чоколадом коју вади из кесе. „Побогу, шта ти се десило?”, забринуту чу питање. Диже поглед и поред себе угледа жену зелених очију и дуге златне косе, како пружа руку са топлим чајем ка њему. „Ево.”, нежно му говори. „Ма ништа страшно.”, прихвата шољу љубећи је у чело. Сигурност, породица, љубав. Ништа му више не треба. Коначно има све о чему је икада сањао. Одлази да се што пре пресвуче и да, уз топлу вечеру, са својом породицом, подели дивну вест. Унапређење. Коначно ће моћи да се преселе у већи стан. И да купе кола. И моћи ће да јој купи ону скупу хаљину која јој тако добро стоји! И кћеркици ће да купи онај велики розе бицикл, и ако је она исувише мала да би га возила, ма кога је брига? Срећа.

Сви имамо неку визију живота пројектовану у будућности. Зар не? Баш као на фотографији: постоје елементи постављени у први план, и неки у позадини. Ови други су неопходни бар колико и први. У супротном, перспектива не би била реализована и имали бисмо само равну фигуру. Односно, ништа.

Стокхолмски синдром Срба

Србима је требало 500 година да се ослободе од Турака, а Турцима мање од годину дана да поново заваладају Србијом. Како? Помоћу ТВ даљинца, наравно. После шпанских, италијанских и бразилских сапуница на наше просторе стигле су и турске серије. Иако су Турци пре много година отишли са наше територије, њихов утицај се и даље осећа на Балкану. Оно што у ствари окупља породице широм Србије испред малих екрана, јесу веома слични породични односи. Веома

се истичу породичне вредности и строго патријархално васпитање, такође веома блиска култура и сличан менталитет је оно што привлачи гледаоце. Занимљиво је то да Турци нису направили ТВ револуцију само код нас, већ у региону и шире. Од скоро, ове серије су почеле да се емитују

у суседној Хрватској и Босни где су исто за кратко време доживеле огромну популарност. Прва серија, која је заробила породице широм Србије испред малих екрана била је серија „1001 ноћ“ или „Шехерезада“ како су је многи звали због главне глумице. Радња ове серије смештена је у Истанбул у центар високог друштва. Љубав прелепе младе архитектке и успешног бизнисмена који се суочавају са свим свакодневним проблемима у модерној Турској где је жена приказана као веома успешна и самостална, јесте кључ успеха ове серије. Такође спој традиционалних вредности и неких нових модерних токова приказују Турску у другачијем светлу. Након завршетка ове серије долазак главних глумаца у српску престоницу узбуркала је страст љубитеља ове серије који су већ увелико планирали да бар на тренутак виде

уживо главне глумце у неком кутку Београда. После ове серије, настала је поплава турских серија

а међу најуспешнијима нашле су се „Гумуш“, „Кад лишће пада“, „Поље лала“, „Наслеђе једне даме“ итд. Како је расла гледаност турских „сапуница“ тако се у школама страних језика драстично повећао број полазника на курсевима турског језика и на филолошком факултету. Залуђени гледаоци су толико ишли у крајност да су својој деци давали имена глумаца. Док смо раније имали безброј Касандри, Мигела, Росалинда, сада у Србији све више имамо Онура и Шехерезада. Питам се колико ће овај пут Турци владати Србијом, иако су можда ове просторе напустили пре много година, но сад су се вратили као величанствени освајачи малог екрана.

Екскурзија

Бриж-Кентербери-Лондон-Париз

Ове године је у нашој школи организован обилазак неких од најлепших градова Европе и света уопште. Тридесетак ученика са професорима кренуло је пут Лондона и Париза. Једна од тих срећних сам била и ја. Наш „euro trip“ смо започели окупљањем професора и ученика испред школе. Сви смо били врло узбуђени и жељно смо ишчекивали да кренемо, нисмо ни слутили шта нас све чека. На уласку у аутобус професорке су још једном провериле да ли смо понели сва потребна документа. Поздравили смо се са нашим најмилијима и кренули на пут. Атмосфера у аутобусу је била одлична, певали смо и што је најважније добро се забављали. Правили смо паузе, а због великог узбуђења смо касно легли. Како смо ноћ провели у аутобусу, неки су лежали на седиштима, неки испод седишта а неки на сред аутобуса. Све у свему нисмо могли пуно да се померамо јер бисмо згазили неког. Сутрадан смо око подне стигли у Бриж. То је мали али очуван и прелеп град кој се налази на каналу. Слободно време је свако искористио на свој начин, неко је отишао у шетњу кроз мање не толико значајне улице, неко се заглавио у ресторану а неко је отишао у шопинг. Време нам је брзо прошло и разочарали смо се што не спавамо у Брижу јер смо били одушевљени градићем, а то мало слободног времена које смо добили није било довољно да обиђемо цео градић. Сели смо у бус и отишли у хостел Ф1 у Француску.

Ту смо се окупали и онако изморени и изломљени од пута легли да спавамо. Устали смо рано да би смо стигли на трајект кој је требао да нас одведе на луку Довер. Због мањих проблема на граници са папирима тек смо након неколико сати чекања успели да уђемо у Велику Британију. Срећа, на лицу професорке Трагор и на нашим лицима не може речима да се опише. Од родитеља смо добили и дојаву да смо завршили и на скоро свим вестима у Србији, постали смо „познати“. Због невремена ишли смо тунелом, професор је

Довер

замолио возаче да нас само одвезу до луке Довер да би смо видели Беле стене. Након кратке паузе отишли смо до оближњег града Кентерберија. Ту смо видели центар англиканске цркве, Кентерберijsку катедралу. Нажалост ни ту нисмо добили довољно времена да обиђемо све. Увече смо стигли у Лондон, отишли смо до Гринич парка. Одатле смо уживали у погледу на Лондон ноћу. Сва та лепота на једном месту. Могли смо да стојимо и да се сликамо сатима тамо само да није било толико хладно. Били смо смештени у кућицама (по речима водича 30 км од Лондона) до којих смо се сваки дан возили из Лондона. Кућице су биле прелепе. Кућице су саме по себи биле врло хладне па смо да би их загрејали укључивали све живо (камин, шпорет, рингле, грејалице у подножју ормана...). На

Париз

Лондон

нашу не тако велику срећу морали смо свако јутро да устајемо рано, мада бисмо се ми наспавали у бусу на путу до Лондона. Возили смо се испод и поред Темзе. Фото-апарати су нам још у аутобусу били у рукама, нисмо хтели да пропустимо неки део. Од познатих места видели смо *London eye*, *Big Ben* и *Tower Bridge*. Због гужве у саобраћају возач аутобуса нас је оставио недалеко од *Big Ben*-а. Тек је ту почео наш први дан у Лондону, који је иначе и био најзанимљивији јер смо много тога обишли. Прво смо се прошетали до Парламента односно Викторијине куле. Затим смо мало пожурили ка Бакинџемској палати да би смо гледали смену страже. Толика је гужва била да се једва и видело нешто. Прошетали смо се парком Светог Џејмса где смо направили малу паузу да бисмо јели и сликали (а неки и хранили) веверице. А онда је дошао можда по некима и најзанимљивији део дана, отишли смо на *London eye*. Гледати цео град са те висине на сваког је оставило утисак. Уз улазнице за *London eye* добили смо и улазнице за кратак 4D филм. Већ онако изморени, последње атоме снаге смо потрошили на шопинг у Краљевској улици. Наредни дан је био много лакши, обилазили смо музеј *Madame Tussauds* и Британски музеј. На крају дана, да не би испало да смо били у

Лондону а нисмо ушли у један од познатих лондонских пабова, одвели су нас у *Sherlock Holmes* паб. Нов дан смо започели са шопингом у Оксфорд улици која је дуга око 2 км а ми смо за њу добили једва 3 сата. Неки су били у могућности да са професорима посете Националну галерију. Већини је најзанимљивији музеј био Природњачки музеј, ту смо се прошетали кроз времеплов од настанка света па све до данашњице. Последња ствар коју смо обишли а која је уједно означавала наш повратак кући била је *Tower of London*. Тамо смо имали прилику да уживамо у раскошју краљевског накита и краљевских круна у једном делу замка, а у другом делу смо могли да видимо какви су били краљевски оклопи за битке и којим су се оружјем служили. На нашу велику жалост нисмо успели да се погубимо по улицама Лондона, већ смо морали да наставимо даље. Следећа станица нам је био Париз. Провозали су нас мало кроз

Бриџ

град, видели смо Тријумфалну капију, прошли кроз главну улицу Шанзе Лизе. Обилазак града смо започели од Нотердама. Затим смо се прошетали до Лувра где смо добили слободно време а онда лаганим кораком кренули ка Ајфеловом торњу. Професори су успут дошли на идеју да се провозамо бродићем по Сени. Ту смо се поделили неки су отишли на то кратко крстарење, неки су отишли на Ајфелову кулу а неки у шопинг. Редови за пењање на Ајфелов торањ су били огромни, али су брзо ишли, чекало се до сат времена. Али исплатило се чекати толико, поглед на Париз ноћу одузимао је дах. Нажалост, сва та чаролија коју смо доживели се завршила око осам сати када смо заузимали своја места у аутобусу и кренули назад према кући. Киша је падала када смо одлазили из Лондона и Париза али нас је дочекала и на самом уласку у Будимпешту.

Теодора Гулић 11.6

Познато је ...

2ок у приземљу двоје разговара, на трећем спрату су већ у вези, а на седмом раскидају... Дотле се на осталим спратовима препричавају сочни детаљи.

Наш колектив је трач компанија, непозданих извора, велике брзине. Све се зна.

О себи можете сазнати и ствари које до тада нисте знали. Сигурна сам да сте и ви барем једном били сведоци оваквог дешавања. То је све већ прешло у навик у којој нема краја. Тешко је одвићи се од ње, али барем вреди покушати. Погани језици би требали размислити шта ће рећи пре него што то и ураде! Или им је ипак језик бржи од памети... У сваком случају нисам сигурна колико вреди писати о овоме, шта год ко рекао, стање у нашем колективу се неће променити. Шта год урадили причаће се, овде мушко-женска пријатељства не постоје, љубомора је очигледна, а опет свако је „океј“ са сваким. На то се мора припремити свако ко дође у ову школу.

Но није све тако црно, неизбежно је међусобно дружење, независно од година, и никада није досадно! Иако се доста трачари морамо се ослањати једни на друге јер смо далеко од куће. Тако се све више упознајемо и одбацујемо лажи и предрасуде које смо временом стекли једни о другима.

Мој савет будућим првацима би био да се не препусте искушењима и пусте ствари и приче да иду својим током. Не требате се пуно замарати туђим мишљењима и о томе како изгледате у очима посматрача, једноставно будите своји, јер истина увек изађе на видело.

За оне које више занима филмска индустрија, имамо пар предлога како да се забаве. Желели бисмо да вам предложимо неке од нових филмова који су добили добру оцену од јавности, а тренутно се приказују у будимпештанским биоскопима.

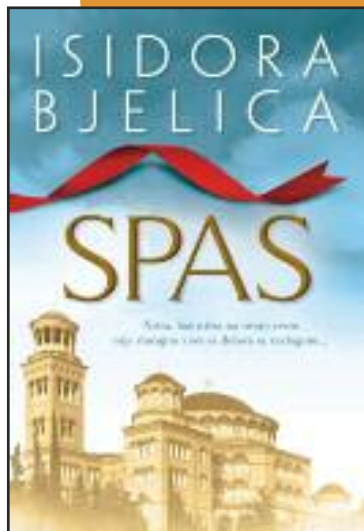
„Гравитација“ – Др Рајан Стоун (Сандра Булок) је бриљантан медицински инжењер на својој првој шатл мисији, са ветераном астронаутом Метом Ковалским (Џорџ Клуни) у команди свог последњег лета пре пензионисања. Али на наизглед рутинском свемирском путовању, катастрофа их погађа. Шатл је уништен, остављајући Стоун и Ковалског потпуно саме – привезано ни за шта осим једно за друго како тону у таму.

„Игре глади: Лов на ватру“ – Кетнис Евердин (Џенифер Лоренс) се безбедно вратила кући после освајања 74. годишњих „Игара глади“ заједно са колегом жртвом Питом Меларк (Џош Хачерсон). Победа значи да морају да се окрену и напусте своје породице и блиске пријатеље, како би кренули на окружну „Победничку туру“. Успут Кетнис осећа да побуна тиња, али Капитол је још увек под контролом, док председник Сноу припрема 75. годишње „Игре глади“ – такмичење које може да промени свет Панем заувек.

Како бисмо вам барем мало прекинули ове тешке јесење дане, желели бисмо да вам, драги читаоци, препоручимо неколико књига за читање и уживање.

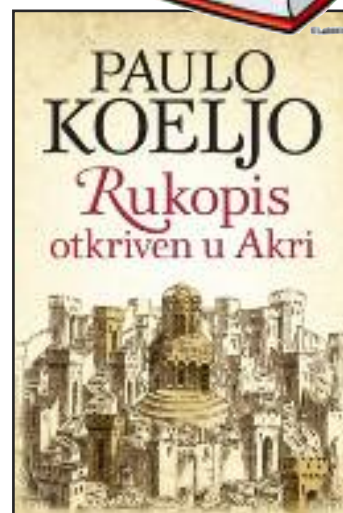
15

„Спас” је моја лична мала иницијацијска књига, моја голгота, пут мог телесног страдања и напор ка душевном васкрсењу... Уз сваки бол, уз сваку тугу, иде и ново откривање среће, радости, благодати коју сам нажалост била загубила због свог немара и тако добила ово најтеже искушење... Нова књига Исидоре Бјелице је запис душе у најтежим тренуцима, брутално искрен испис осећања и мисли књижевнице од оног тренутка када је сазнала да болује од неизлечиве болести... Она је и литерарни холограм њене душе и лутања тела са најтежом дијагнозом које потрага за спасом води преко Париза, Флориде, Индије, Шри Ланке до чудесног острва Егина, дома Светог Нектарија, православног свеца, исцелитеља неизлечивих болести.

Број 1 на АТП листи. У књизи „Сервирај за победу” Ђоковић прича како је преживео бомбардовање Београда, како је одрастао у ратом разореној Србији и пробио се међу најбоље играче у свом спорту. Потом нам открива начин исхране који га је сасвим преобразио и узнео на сам врх. Како је наставио да унапређује своју исхрану, тако су му нестали здравствени проблеми и ослабио је, а боље здравље и ментална снага омогућили су му да оствари своја два сна из детињства: да освоји Вимблдон и постане најбољи тенисер на свету. Не морате да будете спортска суперзвезда да бисте живели и осећали се боље. Уз „Сервирај за победу” само вас две недеље дели од вашег новог спремнијег, јачег, здравијег ја.

Аутор „Алхемичара” доноси својим читаоцима нови дар. Четрнаести јул 1099. године. Јерусалим ишчекује напад крсташа. Унутар градских зидина мушкарци и жене свих узраста и вероисповести окупили су се да чују тајновитог човека познатог као Копт. Људи траже да им говори о њиховим страховима, непријатељима и борби. Данас, много векова касније, одговори овог мудрог човека сведочанство су о непролазним људским вредностима. Ко смо, чега се бојимо и чему се надамо са знањем унутрашњим знањем и вером а не кроз недаће које нас окружују. „Поражен је само онај ко одустане.”

Р
А
З
Б
И
Б
Р
И
Г
А

Пусти нешто, не могу овако у тишини

*Седимо тако,
буквално никако.
Ништа не радимо
причама се давимо,
топлота плеше
по шареним зидовима
успомене нас теше
Судбина је кивна.
Пркосимо јој зар не?
сломи нас све
ми лагано устајемо
опсенама се опијамо.
Старе приче плове
изнад наше главе
истискују снове
тешко је сетити се јаве
Измешано, узбуркано
ваздух се мења
одустајемо рано
и опет нови снови
наде, чаролије*

*бескрајно причамо
светлост тугу упије
и све тако у круг
младост нам показује пут
ми се дивимо
узалуд чинимо
погрешно и прелепо
на корак до врха
све постаје пепео
нада је крха
мисао лака,
али воља јака.
Тако лети прашина
бариунаста, сребрна
утопи се тишина
исплови и пева
мелодију сунца, ветра,
Судбина нека чека.*

Јована Вечић

